

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἔκτον διατρέχουεν καὶ δέκατον μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἢ γῆ τὸν Παρθενῶνων.

Τοῦ Μαρτίου ἐνδεκάτη,
Παραμέντο καὶ ροχαῖτι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.—Γῆ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο τί λῆς καὶ σὺ, σαλιάρη;
Φ.—Πᾶω μῆς 'στῆς ἀνοξίσης ν' ἀπλώσω τὸ χορτάρι
καὶ τρέγω 'στὴν Καισαριανὴ καὶ 'στὴν Κολοκυθού...
σὺ φυλακὴν, ᾧ Κύριε, τῷ στόματί μου θοῦ.
'Υπὲρ αὐτοῦ τὸν σβέρκο μου φρονήληπτος ἂν βγάλω
θὰ 'ποῦν Σφιγκοκλάριος πᾶς εἶμαι δίχως ἄλλο,
ἂν 'πῶ τὸ νομοσχέδιο πᾶς ἐρόλου δὲν συμφέρει
ρεπουμπλικάνο θὰ μὲ 'ποῦν καὶ πρῶτο ρεμπεσκέρη,
ἂν ἄλλως τίποτα δὲν 'πῶ καὶ 'ζαπλωθῶ 'στὸν ἦλιο
τότε βεβαίως θὰ μὲ 'ποῦν ἐμπρόσωπο Σγαρίλιο.

Μὰ τί γίνεται μὲ τοῦτο, Περικλέτο γιανουτή,
τί κακὸ, τί πατριντί,
πέρνει δρόμο κάθε στόμα,
ξαναργίζει τὸ νυκτέρι,
καὶ φορτόνομ' ἕνα στρώμα
κι' ἕνα πρόχειρο μεντέρι,
καὶ πηγαίνω καὶ τὰ στρώνω 'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρεῖα
γιὰ ν' ἀκούσω τί θὰ κἀν φλογερά φιλοπατρία.

"Ὅμως πέρνω γιὰ προσάγι καὶ λιγάκι ψωμοτύρι
καὶ τραβῶ 'στὸ πανηγύρι.
Τῆς παληαῖς δλονυκτικῆς, Περικλέτο μου, θυμοῦμαι,
μὴ μασσῶ καὶ μὴ κοιμοῦμαι,
καὶ ζιμπάζομαι 'στὸν ὕπνο μὴ ρητόρων κεραυνούς
καὶ μὲ βρόντους καὶ μὲ γδούπους τῆς γρηῆς τῆς Κορδονούς.

Θεοδωρὸς ὁ Στρατηλάτης, συνταράσσειν καὶ κτυπῶν,
πρηγεῖται τῶν λοιπῶν.
Τοῦτον ἔχουν ὡς ἀστέρη,
κι' ἂν τῷ μέσῳ τῆς βροντῆς
ξεδιπλῶνει μὴ παντιέρα
ὁ 'ψηλὸς ὁ Κωνσταντῆς.

'Ὁ γενναῖος Λεωνίδας, ὁ μὴ στάξη καὶ μὴ βρέξη,
ἀλλ' Γαλλικὰ τὸ σπρίβει δίχως μὴ νὰ βγάλῃ λῆξ.

'Ἐτος χίλια κι' ἐννιακόσα
κι' ἡ φυλὴ μας πάντα δρωσα.

'Ἐξακόσα λογαριάζω κι' ἐνενηκότα κι' ὀκτώ,
'στὸν γραμμάτων τὸ καμίνι πατατράκα τραντάκτο.

'Ὁ Δραγούμης πάει 'πίσω 'στὸν μεγάλο Στρατηλάτη,
ἀδελφόνονται κι' οἱ δύο, τρῶν καὶ ψωμί κι' ἄλατι,
καὶ τὰ λένε κατὰ μέρος, ψῦ ψῦ καὶ ψῦ ψῦ ψῦ,
καὶ τὸν Κόντε μας τὸν κάνουν νὰ χορεύῃ 'στὸ ταψί.

Διαγούσεις πάνε γόνα,
κι' ὁ Δραγούμης κι' ἡ Κορδὸνα
πρῶτος βλαμῆδες καὶ βῆσαι
μὲ Κορδόνας φλάμπουρο,
ὁ Θεοδωρὸς σταφιλι
κι' ὁ Δραγούμης τσάμπουρο.

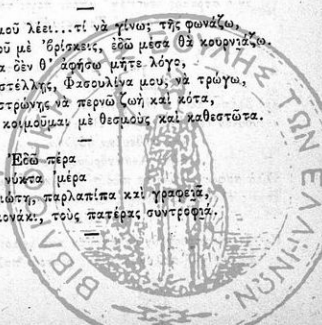
Καὶ κυτῶ τὸν Θεοδωρὸν
καμελίας νὰ φορῇ.
Τοῦτος λάμπων Σείριος
πάσης στομυλλας,
φαίνεται σὰν κύριος
μὲ τὰς καμελίας.

Ἐπιμερόνει, Περικλέτο, καὶ 'ψηλὰ 'στὸν οὐρανὸν
βλέπω τὸν Ἀγγερινὸν,
μὰ λυσσῶ τὸ Παραμέντο καὶ τὸ βῆμ' ἀντιλαλεῖ,
μὸν' ὁ κύριος Ζαῆμης μὲ κανένα δὲν 'μιλεῖ.

Ἐπιμερόνει, Περικλέτο, καὶ πολλῶν προσώπων κρῖνα
τὰ 'ξεφύλλισε πρῶτως πελοστάνακτη βραδέα,
ἐπιμερόνει, Περικλέτο, κι' ἔρχεται κι' ἡ Φασουλῆνα
νὰ μὲ 'ἔρῃ 'στὸ Παραμέντο μὲ τὸν Γκιουλ καὶ τὰ παιδιὰ.

Βρὶ τί 'γίνηκες; μὲ λείπει... τί νὰ γίνω; τῆς φωνάξω,
πού μὲ γάνει, πού μὲ ὄρισκει, εἰώ μετὰ θὰ κουνιζέω.
Συνεδρίασι καμμία δὲν θ' ἀφήσω μῆτε λόγο.
εἰώ πέρα νὰ μὲ στέλλης, Φασουλῆνα μου, νὰ τρώγω,
εἰώ πέρα νὰ μὲ στρώνης νὰ περῶ 'πὼ καὶ κότα,
νὰ 'ζυτυπῶ καὶ νὰ κοιμοῦμαι μὲ θεοῦς καὶ καθιστώτα.

Εἰώ πέρα
νύστα μίρα
μὲ τὸν κάθε πατριότη, παραπίπα καὶ γρασεῖα,
θῆγω τῆ Βουλῆ κουνάκι, τοὺς πατριάκι συντροφία.

'Πέρασε τοῦ Καρναβάλου καὶ τῶν μπάλων ὁ καιρὸς,
τοῦ στρατεύματος ἡ τύχη συζητεῖται σοβαρῶς,
τοῦτο τώρα καὶ μεγάλους καὶ μικροὺς ἀπασχολεῖ,
καὶ πρὸς νέας ἀγρυπνίας ἡ πατρίς μᾶς προσκαλεῖ.

Τώρα πλέον ἐβδομάδες μαρτυρίων καὶ παθῶν
καὶ πολέμων ἀληθῶν.

Τὰ ξενόκτια θὰ μᾶς εἴδουν, φάσμα τῆς Βουλῆς θὰ γίνω,
θὰ τὸ πέραν μὲ τοὺς ἄλλους πατριώτας ἐδῶ 'πάνω,
κι' ἂν ἀνάγκη τὸ καλὴν μοναχὴ μου θ' ἀπομείνω
τοῦ Τζωρτζάκη τῆς Κερκίρας ἀπαρτία νὰ τοῦ κάνω.

'Απ' ἐδῶ δὲν θὰ κουνήσω... φύγτει σπητιῶν φροντίδες,
σύρτει πάθη φλογερά,
'στῆς Βουλῆς τὰ θεωρία νὰ τεντώνω τῆς ἀρίδης
εἶναι μόνη μου χερά.

Καὶ σὺ, βρε Περικλέτο μου, σὰν πατριώτης βέρος
παράτα τὰς βιωτικὰς μερίδας κατὰ μέρος,
κι' ἄρον εὐθὺς τὸν κριθῆσαν
καὶ σύρτει τον καὶ τράβα τον,
καὶ φέρε τον μὲς 'στὴ Βουλὴ καὶ σπρώχνει τὸ κορμὶ σου,
καὶ μὲ γλυκοναυδίσμα ρητορικὸ κοιμήσου.

Νάνι, βρε Περικλέτο μου, καὶ κάνε τὸ σταυρὸ σου
νὰ 'ῶς μὲς 'σ'ὄνειρό σου
συντάγματα καὶ στρατιὰς σπαθίτων ἀποπυλῶν
νὰ μάχωνται κατὰ σκιῶν καὶ κατ' ἀνεμομύλων.

Νὰ 'ῶς χορῶν ἐπιτελεῖς,
νέα στελέχη πληρῆ,
καὶ τὸν ἠγέτην τῆς Βουλῆς
πολέμαρχον ἐξέφηρ.

Νὰ 'ῶς πῶς ἐνιθήσῃς μὲ πάλα καὶ καλέμι
καὶ 'μπήκας 'σ'ὸ χεράμι,
καὶ σὰν τὸν Τουρκο ποιητὴ πῶς 'πῆρες ἀπὸ μέσα
τὴν ὡμορφὴ τὴν Χαντεσά, Σουλτάνα Πριγκηπέσα.

'Ἡμέρα νύκτα, Περικλῆ, μὲς 'στὴ Βουλὴ καρτέρι
καὶ μίθα μὲ τάρωματα τοῦ ποδαρξυγόνου,
ὡς ποῦ μὲ τὴν συζήτησι καὶ τὸ συγνὸ νυκτέρι
νὰ γίνης ἕνας σκελετὸς καὶ μὴ σκιά προγόνου.

Π. — Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί νὰ 'πῶ, δὲν ξέρω τί νὰ κάνω,
μ' αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο σαστίζω καὶ τὰ χάνω.
Ζαλάδα μωφερε πολλὴ μὲς 'στῆς πολλὰς ζαλάδες...
κι' ἂν βάλῃ τὸν Διάδοχο σὲ κόπους καὶ μπελόδες;
κι' ἂν ὁ στρατὸς δὲν πάη 'μπρὸς ποδὸς τὰς εὐθύνας ὅσῃς;
'ρωτοῦν οἱ Τουρκομάχοι.

Κι' ἐγὼ τὸ Σύνταγμα κυτῶ
καὶ μὲ σπουδῶν τὸ μελετῶ,
καὶ βλέπω πῶς 'στὴν γῆν αὐτὴν τῶν διαρκῶν ἀγώνων
ἀνεύθυνον δὲν ἔχουμεν τὸν Βασιλέα μόνον,
καὶ καθεμίαν ὑψηλὴν
τῶν Ἀνακτόρων κεφαλῆν,
ἀλλὰ σαφῶς καθώρισεν πῶς σ' ὁ, τι κι' ἂν μᾶς γίνεταί
κανεὶς ἐλεύθερος Ρωμηὸς καθάλου δὲν εὐθύνεται.

Κι' ἂν συγχροσθῶν καθήκοντα καὶ νόμοι τῆς Βουλῆς,
κι' ἂν ἀνοιχθῇ πολὺλογος καὶ φίλερις παλαίστρα,

κι' ἂν ὄλα γίνουιν, Φασουλῆ, σὰν τὰ μαλλιά τρελλῆς,
ματάκια μου ξυνοροῖο καὶ χαζοαρμανιστῆρας;

Κι' ἂν πάθῃ καὶ κανεὶς θεομὸς
'στῆς εὐνομίας τοὺς καιροὺς,
καὶ διαρκῆς σεληνισμὸς
προσβάλλῃ τοὺς θεομορφουρούς;

Κι' ἐγὼ ποῦ λέω τὸς τρέχοντα; θεομὸς ἀνακίφῶν
γι' αὐτοὺς παρλάρω, Φασουλῆ, 'στῆς ρούγαις τῆς Ἀθήνας,
ἂν λόγον δὲ ζητήσωμεν παρὰ τῶν κορυφῶν
εὐθύνῃ δὲν θὰ φέρομεν μὲ τὸ ζήτην εὐθύναις;

Ποῖος δύσκολος ἀγὼν,
ποῦ σπαρὶς σαλευεὶ φένας...
τῆς εὐθύνῃ τὸν ζυγὸν
δὲν ἀνέχεται κανένας.

Φ. — Βλέπω, φίλε Περικλέτο, σοβαρὰ πῶς μοῦ 'μιλεῖς
γιὰ τὰ κάκα τῆς Βουλῆς,
καὶ δὲν ξέρεις τί κακὸ
μὲς 'στὰ σωθ. κά μου φέρνεις,
βλέπω τὸ χειροδικὸ
πῶς πολὺ 'ψηλά τὸ πέρνει.

Ξέρεις τί θὰ 'πῆ θεομὸς
πασαταίμπο τοῦ καιροῦ,
διαρκῆς παραξυσμὸς
καὶ κουβέντα κουτουροῦ.

'Ο θεομὸς θὰ 'πῆ ρουσοφία
καὶ γιὰ τὴν Ἀρχὴν μεράκια,
καὶ 'στὰ πέντε Βιλαέτια
πρῶτει πίνετα, κοράκια.

'Ο θεομὸς σημαίνει λίμα,
τζίρι-ζάνι-ζουλαῖς πολλὰις,
καὶ νὰ κάθσαι 'σ'ὸ βῆμα
καὶ τὰ κίλιντα νὰ λές.

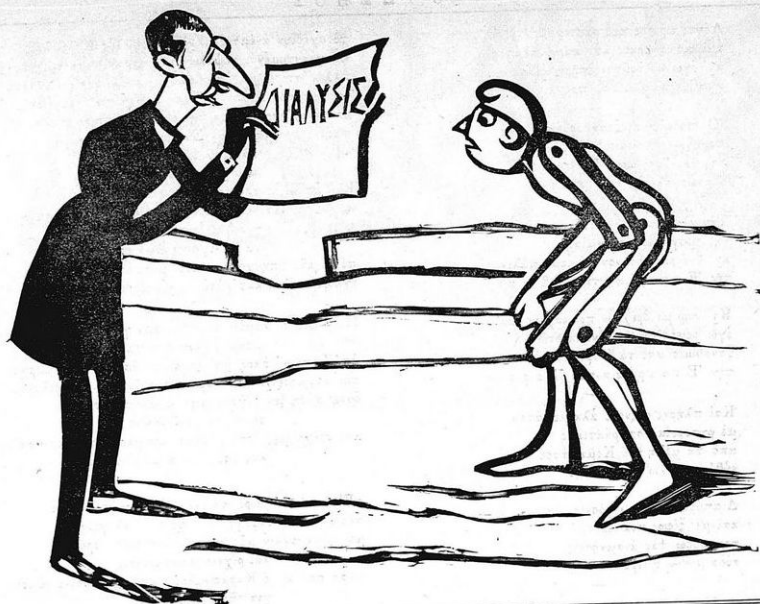
Θουρία νὰ φάγῃς Ρήγα,
ἢ ματιὰ σου νὰ προμάζῃ,
καὶ νὰ χάφτης κάθε μίγυα,
ποῦ 'στὴ μύτη σου κουρνιαζει.

'Ο θεομὸς σημαίνει, βλάκα,
νὰ φορῆς τὴν σακαράκα,
καὶ νὰ σκουζῆς ἀτρέμειτε
τὸ σπαθί, ποῦ κρέμαται.

'Ο θεομὸς θὰ 'πῆ, Ζευκέην,
Δαρδανέλιαν, Βισπόπορ,
πόλεμος χωρὶς τουρῆαι
καὶ κολοκυθίσπορος.

'Ο θεομὸς σημαίνει τέλος 'στὴ Βουλὴ νὰ μπαينوβγαίνης
καὶ 'στὴν πόρτα τοῦ Ταμεῖου τὸ γαϊδουρί σου νὰ δένῃς.
Κι' ἂν 'ρωτᾷς γιὰ τὰς εὐθύναις, ποῦ τῆς λένε νύκτα μέρα,
Περικλέτο κακομοίρη,
τοῦταῖς ἔγιναν μοναχὰ γιὰ νὰ γράφωιν ' ἐκεῖ πέρα,
ποῦ δὲν πίνειν γεμπεσίρι.

'Ο Κόντες ὁ Κορριάτης, τὸ ξεφτέρι,
τὸ σχέδιο βασιάντας 'σ'ὸνα χέρι,

και 'στ' άλλο τήν διάλυσι γυρίζει
κι' ὄλο τὸ Παρλαμέντο φερβίζει.

Καθίνας ἐμπροστά τῆς σταματᾷ
και χάνει σαστισμένος τὰ πασχάλια του,
κι' ὁ γέρο Θεωφάνης τήν κυττᾷ
κι' ἀπό τῆν γλῶσσα πέρτουνε τὰ σάλια του.

Μακάρι νά τήν εἶχες διαλύσει
γιὰ νάληθ τὸ Κορδόνι μὲ τὰ ομπάρα,
ντακάπο σάν και πρὶν νά πολέμησῃ
τῶν Τσουσθηδῶν τήν πρόστυχη τήν φάρμα.

Γελᾷ μὲ τίτοιαις μίμωλιας ὁ γέρος,
μὰ λένε κι' οἱ λοιποὶ του δοροφόροι:
«ἀὐρ Κόντε, τῆς φοβήρας κατὰ μέρος,
και δὲν θὰ τὸ περάστῃς μὲ τὸ ζῆρι».

Διάλυσι κανεὶς δὲν χαμπαρίζει,
θὰ ρίψῃς μὲ παρλάτα και κουδέντα,
και ὁ κύριος Δραχούμης ξεφουρνίζει
μεγάλων πεθαμμένων ντοκουμέντα.

Λησμονημένα βγαίνουε χαρτιά,
γιὰ τοῦτα ψθυρίζει κάθε στόμα,
και βλέπω κάποιου τάφου τήν ἰτιᾷ
νά γέρνη λυπημένη πρὸς τὸ χωμα.

'Εβγήκε κι' ὁ Τζορτζίκης μὲ φορὰ
ζητώντας ἀπαρτία κάθε τόσο,
'στους φίλους λειε λόγια τρυφερὰ,
κι' ἔλατε, τοὺς φωνάζει, νά γλυτώσω.

'Επίσκεψι πηγαίνει και τοὺς κάνει,
τὸν ἔνα και τὸν ἄλλο καλοπιάνει,
κι' ὑπόσχεται πῶς μ' ἔξοδα τοῦ κράτους
θὰ στέλλῃ και γιατροὺς και γιατρίκα
σὲ φίλους ἀσθενεὶς κι' ἰμφλουενζάτους,
πού τὸ παρὼν θὰ ὀίνουνε τακτικά.

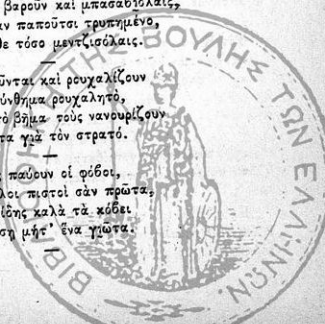
Τρέχουν λαγωνικά και τοὺς φερμάρουν,
κλητήρων μεραρχία πηλαλεῖ,
πηγαίνουε και καρτόσιαι νά τοὺς πάρουν
νά πάνε καρτοσάδα 'στὴ Βουλῆ.

'Εκεῖνος ἔχει σπῆτι του δουλειᾷ,
ἐκεῖνος ἀτελείωτο συνάχι,
ἐκεῖνος ἰμφλουενζα 'στὴν κοιλιά,
κι' ἐκεῖνος ἰμφλουενζα 'στὸ στομάχι.

'Στὸ σχέδιο ζητοῦν διασαφίσεις,
δὲς του κι' ὁ Τσαμαδὸς τροποποιήσεις,
τὸ φέρνει 'στὴ Βουλῆ διορθωμένο
και βόμβαρχα βαροῦν και μπασαβίλιας,
και μοιάζει σάν παπούτσι τρυπημένο,
πού θέλει κάθε τόσο μαντισάλιας.

"Ἄλλοι κοιμούνται και ρουχαλιζοῦν
κι' εἶναι τὸ σύνθημα ρουχαλιτῶ,
κι' ἄλλοι 'στὸ βῆμα τοὺς νανορίζου
μὲ τερετισματά για τὸν στρατό.

Τῆς ἀπαρτίας παύουν εἰ φίδοι,
τρέχουε εἰ φίλοι πιστοὶ σάν πρῶτα,
μὰ κι' ὁ Λεβίδης καλὰ τὰ κόβει
χωρὶς ν' ἀφήσῃ μὲς' ἕνα γιώτα.

Λόγος ὠρίστος καὶ ραφινάτος
καὶ κατὰ μέλος καὶ κατὰ πλάτος,
κι' ἐγὼ μὲ τούτων ἔπηρα κάθο,
κύρ Νικολάκη, σοῦ πρῆπει μπράβο.

Ὁ Θεωδώρῳ ξανακρόνει
παροξύνοντας καὶ παροξύνων,
καὶ μὲς 'στὴ μῆση ξανακρόνει
ὁ κοψοπόλεμος τῶν ὑπυθύνων.

Τὴν ἀλλοσμένητον ἀκούω πάλιν
τῆς φινγαλέας πολιμιαῖς,
κι' ἕνα μνημόσουν γίνεται πάλιν
τῆς Ἐ τ α ῖ ρ ι α ς τῆς Ἐ θ ν ι κ ῆ ς.

Κι' ἐνῶ μὲ βρέχουν προμάχων σάλλα
ἐγὼ φρούττων κι' ἀνεκρίτων
ξαναθουσοῦμαι τὰ Κερναβάλλα,
τὴν Ἐ τ α ῖ ρ ι α ν τῶν Ἐ ο ρ τ ῶ ν.

Καὶ πλήρης σθένους ἀκμιαστάτου
μὲ ρητορείας σπαρτακτικῆς
ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Κομητάτου
εὐθνας θέλω πολιμικίας.

Διαπύρους βλέπω φρεσὶς
καὶ μὲ ζήσος κεντρίον
τραγουσοῦ τὰς ἀνεμνήσεις
εὐδαιμόνων ἡμερῶν.

Τί κοράκια, Περιλέτο, καὶ μάγδα καὶ μικρὰ
κρῶζουν εἰς τὸ βῆμα κρῆ,
νὰ καὶ βῆξας γούγου γκούγου καὶ συναῖ παῖ καὶ τσοῦ,
καὶ μὰ κι' ἄλλη Πιπιτσοῦ
ἀνεβαίνει κατθεβαίνει,
τὸ ζωνάρι λνεὶ δνεὶ.

Ὅμοιος πρὸς γερὴν ἡμῶν
φθίνει τὸ ἐμημέρωμα,
καὶ 'στοῦ γένους τὸν βεμῶν
στέκου ἀπέρωμα
μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Σημέωσος, κι' ὁ Τσαμαδὸς τροποποιήσεις γράφει,
κι' ἀρχίζου λογοπαίγνια καὶ ξανατῶν κουλούρι,
καὶ λέει κίσμος ἀγρυπνος μὲ μούτσουνο σὰν θειάφι:
«τώρα τὰ ἐμημέρωματα πὺς πῶν τὰ καλαμπούρια».

Ἀμύλητοι καὶ τῆς Βουλῆς εἰ σῦλλοι δὲν θὰ μείνουσι
καὶ φθίγγουσι θ' ἀπολαύσομαι καρκαζῶν μυρίους,
κι' ὅσοι Σφιγκοκλαρίοι πρώτιστοι νὰ γίνουσι
κατηγοροῦν τοὺς τοιμενὸς ὡς Σφιγκοκλαρίους.

Τὸν Κόντη τὸν ἀκούραστο μὲ κίερτος τὸν κουράζου
καὶ τίτομον ἀρεντάνθρωπο μὲ πίκχα τὸν πειράζου,
κι' εἰ φαρμακοῦσι τὸδδαν ἀμῆτη μωαμέτη
νὰ ρίξουν τὸ Δοβλέτι,
μὰ στέκει κοτσονάτος
ὁ Κόντης ὁ μυτάτος,
κι' ἀπάνω του συντρίβεται σὰν νάτανε κοτῶνι
τὸ πύρο κίμκα τῆς ἐλῆς, τοῦ γέρου τοῦ κορόνι.

Κι' ὁ Βελλανίτης, ἄστραφ, κολλήγα νυστογαμένε,
κι' ὁ Ρέπουλης ὁ λιγυρῶς, κι' ἐκεῖνος πὺς τὸν λνεὶ,

τὸ σγέδιον ἀνέπτουε κι' ὁ Θεσσαλὸς Κερτάλης,
φραγκωντιμένοι τὸδδαν καὶ στρατιοτικοί,
ἀλλὰ 'στὸ βῆμα 'πρόβαλε κι' ὁ Σοφινὸς Βιτάλης
καὶ γιὰ τὸν Αἶμον ἴμιλγε καὶ γιὰ τὸ τουμπάκι,
καὶ μὲς 'στοῦ λόγου τὴν ὄρην ἀνέριρον ἀκόμη
πὺς ἐξετροχιάσθησαν Συνατάγματα καὶ νόμοι

καὶ τοῦ Βωτὸ τὸ τρέμ,
καὶ τζέουμ ταρῶμ ταρῶμ.

Κι' ἀπέδειξε πασιφανὸς ἐν καλιῇ γοργῇ
κι' ὁ τῆς Παιδείας Ἰπουργὸς πὺς κωλυσιεργῆι,
γιατὶ κι' ἐκεῖνος συζητῶν
τὰ μαριόστα τῶν στρατῶν,
πολὺ μὲς ἀπησχόλησε περὶ μὲς βασάλλα,
ἐγκυμοουσίας κατ'αὐτὰς μαζὶ μὲ τὸσας ἄλλας.

Π. — Εἰς τὸ καμῖν τῶν Μουσῶν γαῖπ γκούπ ἢ μαγουριαῖς,
μπῆμ μπουῖα ἢ κουμπουριαῖς,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χλασμοῖ. κτυπῆτε, πολεμάχοι,
τὴν μακαρινῆν τὴν κερδῆ βαροῦ τοῦ Πατριάρχῃ,
ὅμως αὐτὴ δὲν ἐβγαλε μὲς 'αἵματος σταγόνα
εἰς τούτων τὸν ἄγωνα,
καὶ τρέγου μὲς 'στὰ ρόπαλα καὶ μισα 'στὰ κουμπούρια
καὶ τοὺς 'μιλῶ μὲ φύρρα.

«Εἶχε καιρὸ, μωρὲ παιδιὰ, τὸ φλογερὸ καμῖν
πεῖδον ἀλληλοσφαχῆς καὶ φρονισκὸ νὰ γίνῃ,
μὰ τώρα πάλιν μὲς γεννῶ πολιεραῖς τρώμοις
καὶ ρίχνει μπατεριαῖς,
τώρα ποῦ κι' ὁ Κεράκουλὸς σπρούς χαλκεῖς νόμοις
γιὰ τῆς ὀπλοφορίας,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Δουθῆρος μὲς ζῶγια θὰ τὸ κινή,
ποῦ θὰ μὲς λέη: ἀφύστετε το, κανεῖς μὴν τὸ βασκάνη».

«Γιατὶ νὰ τρέχη κρουνηδὸν τὸ τίμιον μὲς αἶμα
σὰν τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ, ποῦ πάει ρίμια ρίμια;
γιατὶ νὰ πιστολίζεσθι 'στὰν φῶτων τὸ ρημάδι,
σεῖς πρόμαχοι τοῦ μιλλοντος, παιδιὰ γραμματισμένα;
δὲν βάζετε καλλίτερα σκοπεβολῆς σημάδι
τὴν πατερῖστα τοῦ Παπῆ, τοῦ Κοραῆ τὴν πένα;»

Τοιαῦτα πρὸς τὴν κἀμινον ἐλάλησα, τρελλὲ μου,
μὰ μὲ μπαγλάρωκα καλὸ
μοῦ ἴστανε τὸν ἀπάλο,

κι' ὡς τραυματίαν Ἰνδοῦν εἰρήνης ἐμπολέμου
μὲ 'πῆγαν ἀπ' εὐθείας
'στὰς πρώτας βοηθείας,

κι' ἐκ τοῦ προγέρου μούκαναν τὰ γιχατρικὰ τὰ πρώτα,
τοὺς ἐπιδοσμοῦσι δηλαδὴ, τὰ μιλῆστορα, τὰ τσιρότα,
καὶ μὲς 'στοῦ πόνου τοῦ νοποῦ τῆς ἄλλομινὰς ὀδῶνας
ἐτραύλιξα γιὰ Συναγμα καὶ γιὰ θεσμῶν εὐθνας.

Φ. — 'Στὸν τόπο τοῦτο τῶν Ρωμῶν ὅπως ἴμορῖσος ζῆσος,
ἀνευθνος, ὑπευθνος, κανεῖς δὲν ζεῖει τείλει.

Π. — Δίξου καὶ σὺ ὁδὸ μαγαγουριαῖς ἀπάνω 'στὸ κεφάλι
καὶ ξανατρέχη 'στὴ Βουλῆ νὰ ζουκτισῆς πάλι.

Ἀμύλητος ὁ πολυμορφος, Ἀμύλητος ὁ πολὺς,
ἢ τραγωδία δηλαδὴ τοῦ Σαίπην ἢ μεγάλη,
μετάφρασις περιβλεπτος, ἀρτίς κι' ἐντέλης
τοῦ προσφιλοῦς λογιῶμ μαζι κι' εὐμοῦσος Δαμιράλη,
ποῦ βρῖσκει βάλασμον γλυκοῦ τῶν ἱεροσμίμων πόνων
'στὰ γράμματα καὶ μόνον.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μὲς παρλαπίπα πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.